

gozdiči, onkraj otokov pa odseva v dopoldanskem solncu gladko morsko površje; v znožju griča se širi nekaj travnikov; žal, da so preveč močvirnati. Ne daleč od vrha stojita, malo vsaksebi, dve granitni piramidi, ki nas spominjata, da je cesar Viljem II., velik ljubitelj naravnih krasot, že trikrat splezal na Digermulkollen, kar dokazujejo v kamen vsekane letnice 1889, 1892, 1903.

Da parnik obiše neznatni Digermulen, je deloma vzrok opisani razgled, o katerem pravijo, da je najlepši v vsej Norveški, deloma pa morski preliv Raftsund in zaliv Trolldfjord, ki smo si jih ogledali po kosilu. Raftsund je prav ozek preliv med dvema lofotskima otokoma. Ker je tamkaj morje preplitvo, smo zasedli manjše parnike.

Čim dalje smo se vozili, tem bolj so se stiskali bregovi. Slednjič smo skoz ozek predor zašli v stranski zaliv, ki ga od obeh strani oklepajo strme skalnate stene in ki ga ljudstvo nazivlje Trolldfjord (= Čarovniški zaliv). Zdel se mi je prav podoben glasovitemu Kraljevemu jezeru (Königssee) na bavarsko-solnograški meji. Turisti so vriskali, godba je svirala koračnice, ko smo se vozili po njem; čudovito je odmevalo po soteski. Visoko v steni se začuje tenki: cin, cin; zagledamo šest mladih kozic, ki so obirale redko grmičevje; drzno so preskakovale s pečine na pečino; še više pa je nevidljiv pastir trobil na piščal. V dnu zaliva je visok slap bučno šumel proti morju.

Trolldfjord je menda najromantnejši kraj na Lofotih.

Ob šestih je parna piščal klicala turiste na krov. Neradi smo se ločili od lepega otoka, pa tudi od prijaznih ljudi, ki so nam klicali: „Lykkelig reise!“ (Srečno pot!) Stewardi so ta dan še posebno pazili, da nihče ni zaostal. Ob sedmih zvečer je krmar zavrtel krmilo in odjadrati smo na jug.

Ta večer smo se poslavljali od polnočnega solnca. Jasno nebo se je razpenjalo nad nami, ko smo veslali po zelo širokem Vestfjordu. Solnce je stalo še dokaj visoko nad obzorom na severozahodni strani. Oddaljeni otoki so kazali prav ostre obrise; rdečrumena žareča kroglja jih je obsevala. Ob desetih, ko se je solnce nagibalo k zobčastemu gorskemu grebenu, se Blücher nenadoma ustavi. Dali so nam priliko, da smo gledali, kako solnce na Lofotih za-

haja. Niže in niže se je spuščalo; njegova svetloba je bila mila, da smo od časa do časa pogledovali v njegovo jasno lice; ob poluenajstih je poljubilo ostro gorsko teme, par minut kasneje se je skrilo za hribom, v morje pa je zatonilo morebiti šele ob enajsti uri; svetlo je ostalo še vso noč.

Tako smo se poslovili od polnočnega solnca. Drugi dan so namreč megle in oblaki zastirali pogled. Molče smo prekoračili tečajnik. Ves dan smo pluli daleč od obrežja; samo temne lise na vzhodu so nam naznanjale, kje da leži Skandinavija. 37 ur smo se vozili do prihodnje postaje.

Ta dan sem imel malo prasko s tovariši pri mizi. Pričeli so, kakor že večkrat, zabavljati čez vero.

MEROK V GEJRANGERFJORDU

Pritoževali so se nad verskim davkom, ki ga plačujejo Prusi, da vzdržujejo svoje cerkve in svojo duhovščino. Schönfeld plačuje za židovsko bogoslužje na leto 300 mark, tovarnarja Lindner in Roehming pa tudi približno toliko za protestantsko. Tedaj se oglasim prav ponižno: „Gospodje, čemu pa plačujete verski davek? Če nimate nikakršne vere, kakor trdite, bodite toliko možati, da še uradno izstopite iz verske občine.“ „Res je tako,“ mi je živahno pritrdil Manning, ki je vselej branil vero svojih očetov. Da sem tedaj nosil kolar, bi me bili zapodili iz dvorane. Prav nič jih ni bilo sram; dr. Schönfeld me je zavrnil: „Tovariš, Vi ste še mlad. Če ljudje izvedo, da sem brezverec, izgubim klientelo.“ Tovarnarja sta pa odgovorila s smehom na licu: „Pred svetom morava hliniti vero, sicer zapuste odje-